

ЛИТЕРАТУРЕНЪ

Периодикъ

БРОЙ 5

ГОД. I

Редакторъ:
З. П. ТЪРНИНЪ

СЕДМИЧНИКЪ ЗА КРИТИКА

БРОЯ 2 ЛВ.

РЕДАКЦИЯ АДМИНИСТРАЦИЯ: УЛ. ВЕСЛЕЦЪ № 3 — СОФИЯ

СЪДЪРЖАНИЕ: Н. Недевъ за „упадъка“ на българската драма. А. Г. следъ шесдесетъ и осемъ години. К. М. Георгиевъ — Колко сж тълкуванията на историята. В. Григоровъ — Българската детска литература. Р. Стоиловъ — Вдъхновението. Л. Савовъ — за любителскитѣ театр. трупѣ. Конкурсъ за най-хубавъ разказъ и най-хубаво стихотворение. Есперанто. Редакционни.

Следъ шесдесетъ и осемъ години

Да се боришъ за собственото си съществуване е смѣло, да се боришъ за цѣлъ народъ е героизъмъ. Героизъмъ, на който сж способни само силни личности, голѣми люде. Героизъмъ, който може да бжде създаденъ само отъ една велика епоха.

Само въ една епоха на непреломимъ народенъ устремъ къмъ свобода като Възраждането сж мислили герой отъ величината на Левски.

Левски и Възраждането сж неразбираеми по отдѣлно. Това е неразривната връзка между личностъ и епоха. Днесъ често се пита: има ли не може и нашето време да създаде Левски? Не. Не може. За да се създаде Левски трѣбва да се върне Възраждането заедно съ всичкитѣ му специфични икономически и политически условия — и воля за свобода. А да се иска връщането на тази героична епоха въ пълненъ видъ е празнословие, фантазѣорство, за да не кажемъ глупостъ. Безкрайна редица примѣри въ историята ни сочатъ какъ жбчатото колело на историята е смазвало безмилостно всѣки опитъ за връщане една епоха назадъ.

Всѣко време създава герои. И нашето — сжщо. Но героитѣ днесъ не сж Левски и не могатъ да бждатъ, тѣхната борба не е и не може да бжде борбата на Левски.

Съвременницитѣ на Дякона сж могли да му подражаватъ, ние, обаче, следъ 68 години отъ смъртта му, можемъ само да се поучимъ и да вземемъ примѣръ отъ неговия организаторски талантъ, отъ неговия изумяващъ героизъмъ и отъ безкрайната му любовъ къмъ свободата на родината и народа.

Тѣзи мисли ни навежда годишнината отъ обесването на Апостола на нашата революция, А. Г.

За „упадъка“ на българската драма

Следъ триумфалното нашествие на тонфилма по свѣта, драматичното изкуство започна да замира и упада.

Безсилно да се бори съ качества, които носи филма, обвързано съ формитѣ на миналото, то е обречено на пълно забвение, ако не се намѣрятъ срѣдства за възстановяване на раншното му достойнство.

Особено у насъ сценичнитѣ изкуства сж съвсемъ измѣстени и обезличени отъ филмитѣ, а театритѣ — отъ кината, и смѣло вече може да се каже, че и безъ това негодното до сега за показъ наше драматично изкуство не съществува. Да се говори за упадъкъ у насъ, е неумѣстно, защото въобще не е имало, какво да упада.

Всичко играно или печатано въ тая насока е само слаби опити за творчество, безъ каквато и да е худож. сценична стойностъ. Тукъ не могатъ да помогнатъ нито конференции и размѣни на мисли, нито конгреси и решения, нито каквато и да е било театрална политика, до като не се взематъ предвидъ три обикновени нѣща — драматурзи, режисьори и театри.

Едно ценно драматично произведение се създава само при наличиостта на тия три фактора, но като се предполага тѣхната сравнителна съвършенностъ. Необходимо е дълбоко проникновение и голѣмъ духовенъ багажъ за драматурга, неограничени познания и изтънчени сценични похвати за режисьора и наистина удобни, даващи възможностъ за проявление, сцене ни и театри.

(Следва на 5 стр.)

ИНСТИТУТЪ ЗА
ЛИТЕРАТУРА